

Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?

Időpont: 1952. január 1. Újév

Helyszín: Győr - Nádorváros

Alapige: Gal 3,23-29

Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.

Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg.

De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt.

Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek fel.

Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.

Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.

Új esztendő első napján, mikor megállunk az új év küszöbén, és fürkésző tekintettel nézünk a titokzatos jövőbe, akkor különböző emberek, különböző magatartást tanúsítanak; de mind egyetértenek abban, hogy azt kérdezik: mi fog történni 1952-ben? A naiv beállítottságú emberek álmokat álmodnak, de mindig olyat, ami kedves nekik és valóra válását szívszorongva várják. Az örökös borúlátók pedig félnek és ijedeznek, kísérteteket vélnek felfedezni a hullámok taraján, mint ahogy Jézus tanítványai is látták a vízen járó Jézusban, aki a Genezárezet-taván a viharban rozoga sajkájuk felé közeledett. Az egyik szép álmokat álmodik, a másik rémképek lidércnyomása alatt nyög és lázong és csak, akik nem álomban élnek életüket, hanem akik saját akaratuk megfeszítésével próbálják elvégezni munkájukat, azok tele vannak nagy tervekkel és meg vannak győződve arról, hogy az lesz az 1952. esztendőben, amit az ember akar, vagyis inkább, olyan lesz, mint amilyenek én akarom az 1952. esztendő.

És vannak emberek, akik világosan látják, nekünk nem álmokat kell álmodnunk, nekünk nem rémképekkel kell ijesztegetni és nyugtalanítani magunkat és világosan meg kell saját akaratunk korlátait is látnunk ebben az esztendőben, hogy Isten gyermekei nem azt kérdezik: mi lesz, hanem: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? Mert a jövődök és titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, miénk csupán a kijelentett dolgok látása. Nem a mi dolgunk tudni a dolgokat, melyeket Isten a maga hatalma alá helyezett.

Mikor Péter Jézustól a Genezárezet-tavánál megkérdezi: Hát, mint leszen János sorsa, akkor Jézus azt feleli: „...mi közöd hozzá? Te kövess engem!” (Jn 21,22). Szabadítson meg Isten minket az új esztendőben a kíváncsiskodó emberi elmének fürkésző nyugtalanságától és tanítson meg Isten gyermekei alázatos magatartására, akik a jövő titkait és feleleteit arra, hogyan lesz az 1952. esztendőben, rá tudják hagyni arra az Istenre, aki az 1951. esztendőben is megmutatta, neki van hatalma igazgatni a világot és atyai szeretete is, mellyel gondoskodik az emberekről. És azért azt kérdezik tőle: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? Csak ezzel a látással kerül hozzánk közel a mai napra kirendelt szakasz, mert különben az ember nem tudná megérteni az Igét, melyről nekünk új esztendő reggelén beszélni kell, mert ebben egy árva szó sincs arról, mi lesz ebben az esztendőben? De szó van arról, mi az Isten terve ebben az esztendőben.

Négy olyan dolog áll elénk, amelyről tudjuk, hogy Isten azt akarja. De nem négy különböző akarata van Istennek, hanem egy, amely különböző utakon valósul majd meg ebben az

esztendőben és Istennek ez az egyetlen akarata: „*Minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson.*” (1 Tim 2,4). Az a négy vonal, amelyben Isten egységes akarata ebben az Igében és ebben az esztendőben kibontakozik és élénk áll, azok közül az első, - így mondja az Ige: „*Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg.*”

Egy kép jelenik meg Pál apostol előtt. A kép az ókor nevelőjének képe. Ez a mester, vezérlő mester, – eredeti szöveg szerint pedagógus –, olyan valaki, aki nevelte a rábízott gyermekeket. Ezzel kapcsolatban nem szabad a mai pedagógusra gondolnunk. Az a vezérlő mester, akire Pál apostol gondol, rabszolga, akinek vagy önmagától volt már kellő ismerete, vagy erre taníttatta gazdája és akkor reá bízta gyermekét. De nemcsak tanítani kellett a gyermeket, hanem kemény kordában kellett tartani és felhatalmazást kapott arra, hogy testi fenyítéket is alkalmazzon, hogy rendre, fegyelemre, engedelmességre és jó erkölcsre tanítsa. Ennek a pedagógusnak, vezérlő mesternek a jelképe nem a könyv volt, melyet kezében tartott, vagy a térdére helyezett a nevelő, hogy a mellette álló gyermek olvashasson belőle, hanem a pálca volt, amely azonnal lesújtott a gyermekre, mielőtt nem engedelmeskedett a nevelő akaratának, mely embert akart belőle formálni.

Mit akar ezzel Pál apostol mondani? Azt, hogy Isten olyan csodálatos Atyánk, aki mikor belőlünk embert akar formálni, akkor mellénk ad egy ilyen vezérlő mestert, akinek pálca van a kezében, a törvény pálcája és azt akarja Pál mondani, hogy mikor Isten az embert üdvözíteni akarja, és azt akarja, hogy az igazság ismeretére eljusson, akkor először arra van szüksége, hogy az ember jusson el az önmaga megismerésének igazságára. Lássá meg, hogy kicsoda és mikor meglátta bűneit, csak akkor lehet egy lépéssel közelebb menni. Az Isten akarata tehát, mely, mint üdvözítő egységes akarat, most is érvényesülni akar ebben az esztendőben is, az első vonalon így akarja kibontakoztatni akaratát, hogy meg akar ismertetni bennünket önmagunkkal.

Lehet, hogy valaki azt mondja, én ismerem magamat, én már kenyerem javát megettem és sok mindent tapasztaltam magamról életemben. Nem húzódoztam attól sem, hogy önbírálatot mondjak magamról, ismerem én jól magamat. Ez a munka a földi életben befejezhetetlen munka. Míg szemünk nyitva van, újra és újra meg kell ismerni önmagunkat. Mert valami titokzatos Valaki az ember, aki mindig új meglepetést tartogat számunkra. Hányszor van úgy, mikor valami esemény kivált belőlünk valamit, megboradunk attól, mi van bennünk. Mert lehet, hogy mi jól ismerjük orcánkat a tükörből, hogy jól ismerjük szokásainkat, képességeinket is, amellyel bizonyos kötelességekre merünk vállalkozni és munkát el tudunk végezni, de nem ismerjük azt az előttünk is sokszor elrejtett szívet és mikor egyszer a szív szóhoz jut és kicsordul, akkor megdöbbenünk attól, mi van az emberi szívben. Mikor Jézus beszél a bűnről, akkor a bűnök rettentő barlangját tárja fel, hogy az van bennünk. Isten azt akarja, hogy bűneinket ismerjük meg ebben az esztendőben és ki akar gyógyítani önmagunk jóságába és erényeibe vetett balgató és tévelygő hitünkből. És meg akarja ismertetni velünk az igazságot, hogy elveszett és elkárhozott emberek vagyunk e világon. És ebben a munkájában Isten nem sajnálja a pálcát sem, mert a pálca az önismeret legjobb eszköze. Hogy értsük ezt? Úgy, hogy mikor az emberek békét hagynak nekünk és minden úgy alakul, ahogy mi szeretnénk, akkor nincs szükség nevelő pálcára és akkor nem látjuk meg mi van bennünk. De mikor eljön a nyomorúság és a megpróbáltatás, és elkezd suhoggni felettünk a pálca, akkor elveszítjük békességünket, megnyílik szívünk és meglátjuk, mennyi rút önzés, kapzsiság, mennyi szeretetlenség, gonosz kívánság, bosszú, gyűlölet, mennyi rút bűn van bennünk. A pálca alatt török össze az emberi szív s válik nyilvánvalóvá, mi van benne.

Azért vegyük tudomásul, hogy az 1952. esztendő isteni programjában is benne lesz a pálca. Testvérem! Ne készülj olyan esztendőre, amelyben a pedagógus szögére akasztja vagy a szekrény tetejére rejti el pálcaját. Ebben az esztendőben is tartogat Isten megpróbáltatásokat számunkra, Ő tudja mik lesznek azok. Nem azért, mert meg akar büntetni, mert akkor nagyobbat bocsátott volna már ránk, mint eddig, hanem azért, mert meg akar önmagunkkal ismertetni és meg akarja mutatni mi van bennünk és ehhez kell neki a törvény palcája.

De ne ijedj meg testvérem tőle, mert nem csak ez van az Igében, benne van az is, hogy a pálca korlátok közé van vetve. A rabszolga nem verhetette agyon urának gyermekét, mert az mégis csak ura volt néki, ha kicsi is volt, mégis eljövendő ura és tudta mivel szabad őt fenyeíteni. Ne felejtse el, korlátja van Isten palcájának is. „...nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd...” (1Kor 10,13). Nézz testvérem tehát így erre az 1952. esztendőre és nézz úgy is, hogy nem a vessző a cél, az csak eszköz és ha a cél eszköz nélkül elérhető, akkor Isten nem használja a palcát. Vedd tudomásul, amennyire meg tudod ismerni magadat vessző nélkül és szíved minden gonoszságát Isten tüköréből, annyira marad el életedből a vessző, mert feleslegessé vált Isten kezében a bot. Azért hát engeddd, hogy Isten Szentlelke hadd tudjon vezetni az önmegismerés útján, míg a pálca ideje számodra el nem következik. Ez az első kibontakozása Isten üdvözítő akaratának.

Isten azonban nem azzal a céllal indul az 1952. esztendőre, hogy az embert kétségbe ejtse, hanem megvigasztalja. Nem azzal indul, hogy palcájával kényszerítsen önmagunk megismerésére, hanem azzal, hogy a második lépcsőfokra is eljussunk ebben az esztendőben és felragyogjon Krisztusban Isten kegyelme. De ez nem megy másképp, csak ha meglátjuk, hogy Isten kegyelmes és javunkat akarja. „Mind jó, amit Isten téssen”, ezt csak az az ember tudja elhinni, aki már önmaga felett kétségbeesett és akinek Isten szeretete a golgotai kereszten egyszer és mindenkorra bebizonyította, hogy Istennek az az akarata az 1952. esztendőben is, hogy mindenki az igazság ismeretére eljusson. És nemcsak a magunk, hanem Isten megismerésére is. Mert a törvény Istenre vezérlő mester, ezért van szükség arra, ismerjem meg, én ki vagyok, mert ennek ismerete nélkül nem tudom, hogy ki az Isten.

Isten tehát ebben az esztendőben is fel akarja ragyogtatni Krisztust. Azért ezen a napon az Anyaszentegyház a Krisztus névadásának történetét olvastatja fel az oltár előtt. Nemcsak a történelmi események időbeli összeesése az, ami ezt az Igét előrevetíti, hanem azt jelenti, mi is Jézus nevével induljunk el az új esztendőben. Vedd tudomásul, Isten előttünk most is, a kereszten kijelentett kegyelmét akarja még nagyobbá tenni és ha te erre azt feleled, én már ezt régen tudom, iskolában tanultam, konfirmációban vallottam, hogy én elveszett és elkárhozott ember vagyok és Isten ártatlan Fia szenvedése és halála árán váltott meg az ördög hatalmától, akkor mégis azt kell mondanom, hiába tudod, még sem tudod eléggé, mert azt is mindig újra kell tanulnunk, mert ez is olyan lecke, amit holtunk napjáiig is tanulhatunk, még akkor sem fogjuk elég gonosznak látni önmagunkat és elég kegyelmesnek Istent s nagynak Krisztusunkat. Ott fenn a mennyben, ahol többé nem számlálják az esztendőket, ott azért zeng az üdvözült sereg ajkán a Bárány örök dicsérete.

A harmadik vonal, amelyben kibontakozik Isten üdvözítő akaratában ebben az esztendőben az, hogy akik Jézus Krisztusban keresztkedtek meg, azok Krisztust öltözzék fel. Az apostol arról beszél, hogy nem szabad elfelejtenünk azt, hogy ez nem folytatása annak, amit a keresztségben Isten kezdett bennünk, hanem fel kell öltözni Jézus Krisztust. Nem elég vele járni és a megszabadult emberek örömeivel zengeni a megkegyelmezett ember boldog himnuszát, hanem életünkben ennek aprópénzre váltva jelentkezni is kell. Fel kell öltözni Krisztust. Mint ahogy az öltözködés is aprólékos dolog, s úgy kell minden ruhadarabunkat egyenként felvenni, így

kell felöltözni Jézus Krisztust is. És a felöltözés vége az, hogy én eltűnök és belőlem Jézus Krisztus látszik. Pál ezt így mondja: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus;” (Gal 2,20). Ez azt jelenti: Aki engem lát, az Krisztust látja és Krisztus atyját dicséri. Felöltetni Jézus Krisztust!?! Tudod, hogy ez is olyan munka, amely soha nem ér véget és örök programja marad minden esztendőnek. Minden esztendőben élénk fog állni, hogy még mindig nem öltöttük fel eléggé Jézus Krisztust, még mindig kilátszik belőlünk ó-emberünk, melyet még mindig el kell fedezni a mi Urunkkal, Jézus Krisztusunkkal, hogy az az indulat legyen bennünk, ami volt Ő benne.

Még egy vonal, a negyedik, ennek egy apróbb részletben való kibontakozása. Azt mondja az Ige: „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Isten azt akarja, hogy az emberek egyek legyenek Jézus Krisztusban. Isten azt akarja, hogy szűnjék meg a szakadék, amely embert embertől, népet népektől elválasztja. Azt akarja, ne legyenek faji ellentétek, mint a zsidó és görög között. Ne legyenek társadalmi ellentétek, mint szolga és rabtartó között. Ne legyenek nemi ellentétek, mint volt férfi és nő között, hogy mindnyájan egyek tudjunk lenni a Jézus Krisztusban.

Ez is olyan lecke, amelyet sohasem lehet egészen megtanulni. Míg világ lesz, bűn mindig lesz, amely szakadékot ás ember és ember közé, mert a Sátán a bűn hajsza vékony repedéseit úgy ki tudja használni, hogy megvetve benne lábait, mély szakadékká szélesíti, mely el tudja választani az embereket és népeket egymástól. Azért meg kell tanulni nekünk Jézus Krisztusban egynek lenni, mert mindnyájan Jézus Krisztusban Isten gyermekei vagyunk.

Kedves Testvérem! Lehet, te most azt gondold, azok az Igék, amelyek most előttünk állottak és belőlük a tanulságokat levontuk, olyanok, amelyek nekünk keveset beszélnek az 1952. esztendőről. Testvérem! Ez az 1952. esztendőnek a lényege. És mellékes lesz az, élni fogunk-e vagy meghalunk, hogy egy esztendő múlva prédikálok-e itt, vagy ott porladok a föld mélyében, mellékes közel vagy messze leszek-e, hogy terített asztal mellett ülök-e vagy szűkös körülmények között élek-e, minden történése e világnak mellékes dolog, csak ez az egy a lényeg: Isten üdvözíteni akar mindenkit! Minden ezen a világon ennek az egynek áll szolgálatába.

Azért ne azt kérdezd, mi lesz, hanem mit akarsz Uram ebben az évben, hogy cselekedjem? És akkor meglátod, hogy keresztyén vonalon is van valami igazság abban, hogy az 1952. esztendő olyan lesz, mint amilyen én leszek az 1952. évben. Nem azért, mert Isten úgy bánik velem, mint megérdemelném, – magasztaltassék azért, hogy nem érdemünk szerint bánik velünk –, hanem olyan lesz az 1952. esztendő, mint ahogy én valóra váltom azt a tervet, amit Isten el akar érni nálam. Úgy fog alakulni a pálca sorsa és az örömök mértéke az 1952. esztendőben.

Ámen.